

EEN GEVAL VAN ACUTE PHOSPHORVERGIFTIGING.

Wij lezen in het *Ned. Tijdschr. voor Geneesk.* n°. 10, bldz. 720, 3de al. van beneden af:

„Voorzeker een treffend staaltje hoe door groot- en kleinhandel de wet op de artsenijbereidkunst wordt ontdoken”.

De geachte schrijver, die o. a. ons daarmede bedoelt, schreef zonder voldoende onderzoek — want hij heeft ons geen enkele inlichting verzocht, — een oordeel neer. Daartegen komen wij op.

Wij drijven onze zaken binnen de grenzen der wet.

Amsterdam,
11 Maart 1914.

Koninklijke Pharmaceutische
Handelsvereniging.

In de zitting van de rechtbank heeft de president, bij wien ik zoowel kennis van de feiten, een te behandelen strafzaak betreffende, als kennis der wet veronderstellen mag, uitdrukkelijk gezegd, dat het afleveren van het bewuste geneesmiddel aan de drogisten een ontduiking van de wet op de artsenijbereidkunst was. Hetzelfde oordeel schijnt zijn collega-rechtsgeleerde te Amsterdam te hebben, althans gisteren kreeg ik een dagvaarding om te verschijnen bij een strafzaak tegen dengene, die het bovengenoemde feit pleegde, den kantoorbediende. Men zie verder art. 1, 13 en 30 van de bedoelde wet.

Utrecht, 13 Maart 1914.

J. H. G. CARSTENS.

A. Z. A. EN DE AMSTERDAMSCHER SPECIALISTENVEREENIGING.

Ik acht mij verplicht mij aan te melden als de schrijver van de woorden, die collega DE WAL aanleiding hebben gegeven, in het vorige nummer (bldz. 849), den secretaris der A. S. V. een verwijt te maken. Voorzoover tot eenig verwijt aanleiding bestaat, komt dit dus mij toe, die, gelijk wel meer gebeurt, bij het vermelden van gebeurtenissen ook den indruk heb trachten wêr te geven, die deze op mij maken. Ik heb hiermede niets kwaads willen zeggen van één der twee lichamen, die de 26 cents-regeling in overweging hebben genomen, want ik weet zeer goed, dat bij de onmogelijkheid eener zelfs matige contributieverhoging het ééne niet meer kon bieden, het andere niet meer mocht eischen. Maar ik heb het feit slechts willen mededeelen, opdat men, als — hopen wij weldra — een einde zal zijn gekomen aan dat misbruiken van geneeskundig arbeidsvermogen, den later aangekomen collega zal kunnen wijzen op den toestand, die nog in 1913 te Amsterdam bestond.

Amsterdam, 15 Maart 1914.

H. PINKHOF.

VACCINEBESTRIJDING.

In den jaargang 1913, I, bldz. 1977 van dit *Tijdschrift* uitte collega FOLMER (Driewegen) de beschuldiging, dat een „bekend” geneesheer te Apeldoorn er zijn werk van maakte „tegen contante betaling” roode pokkenbriefjes af te geven, zonder dat dit in het belang der gezondheid van de kinderen, voor wie zij werden gevraagd, noodzakelijk was. Ik heb toen collega FOLMER verzocht man en paard te noemen, en hij is zoo vriendelijk geweest, dat tegenover mij te doen. Zoo werd het ons mogelijk gemaakt deze zaak te onderzoeken. Bij nauwgezet onderzoek nu hebben wij de overtuiging gekregen, dat bovenbedoelde beschuldiging ongegrond was, evenals ongegrond bleek het vermoeden, als zou er door den beschuldigde een „zitdag” (voor het afgeven van „roode briefjes”) worden voorbereid. Kortom, de beschuldigde gaat o. i. geheel vrij uit.

Uit naam van den afdeulingsraad bracht ik indertijd dezen uitslag van ons onderzoek ter kennis van collega FOLMER. Omdat hij in zijn ingezonden stuk geen naam had genoemd, meenden wij daarmede te kunnen volstaan. Nu echter de leden der afdeeling Apeldoorn e. O. hun wensch daartoe te kennen gaven, publiceert de afdeulingsraad gaarne, zij het wat laat, zijn bevinding.

Apeldoorn, Maart 1914.

C. METZLAR.

DE TAAL DER GENEESKUNDIGEN.

De taal is gansch het volk!

Behooren wij, geneeskundigen, dan wel tot een volk, laat staan tot „het” volk van Nederland? Velen onder ons blijkbaar niet; tevergeefs zoekt men bij velen, die in ons *Tijdschrift* schrijven, naar taal; wat geschreven wordt, is vaak een voor oningewijden onbegrijpelijk, voor ingewijden afgrijselijk mengelmoes van allerlei termen en uitdrukkingen, ontleend aan velerlei talen, dikwijls het minst aan het Nederlandsch.

Dit is geenszins een nieuwe opmerking; maar het wordt in den laatsten tijd werkelijk zóó erg, dat iemand, die maar een beetje gevoel heeft voor taal en stijl, er weë van wordt, al is het, gelukkig! ook wel eens vermakelijk. Opnieuw een woord van protest is héél noodig. Uit de laatste afleveringen van dit *Tijdschrift* verzamelde ik o. a. de volgende fraaiigheden — er is méér te vinden en heel gemakkelijk! de voorbeelden liggen voor het grijpen —: „de *kleinhersendruk* is te *vermijden*, wegens de plotselinge drukverlaging *der levenswichtige centra*” „een uitgebreide *melk-epidemie*, welke zorgvuldig bestudeerd wordt”. (Deze studie zal belangwekkend zijn). „passief *armafvoeren* bij fixatie van het schouderblad”. Zeker als tegenhanger van: „*darmafvoer* bij obstipatie”, waarbij men „geen *noemenswaarde* gewichtsvermindering” waarneemt.

. „Over *nagelextensie*”, waarmee bedoeld wordt (niemand zou het raden!) uitrekking door middel van spijkers. Dit gruwelijke woord schijnt waarachtig burgerrecht te krijgen.

. „dergelijke kinderen lijden dus blijkbaar aan *meelbeschadiging*”. De arme (meel)wurmen! „dit *gezichtspunt* is veel *hoopvoller*, dan wanneer men de thrombi alleen afleidt van veranderingen in den bloedstroom met vorming van *wervels* en *walsen*”. Wij behoeven dus toch niet alle hoop te laten varen!

Met al dit „*lezenswaarde*” niet tevreden, spannen vele schrijvers den laatsten tijd samen om „*af te breken*”, helaas niet deze wangedrochten van taal en stijl, maar: *eiwitstoffen*! Op één bldz. vindt men, dat „het serum van typhuslijders eiwit van typhusbacillen *afbreekt*, dat van syphilislijders spirochaëteneiwit”.

. „Als men mensch of dier zijn eigen eiwit parenteraal *toedient*, *breekt* dit een reeks organen van de eigen soort, ook placenta, *af*”.

. „verder ontstaat een ferment, dat de leden van deze groep *afbreekt*”.

Zoo lezen wij van *eiwit-afbraak-stukken*; gelukkig nog, dat bij al deze verwoesting ook van *bouwsteen*en gesproken wordt, al zullen maar weinigen bij de zoo fijne en wisselende samenstelling van eiwit aan *steen*en denken!

Bestaan woorden als splitsen, verdeelen, oplossen, enz. niet meer? Moet alles per se naar den grond?

Als er eens een raadplegingskantoor — zie bldz. 760 — voor het schrijven van goed Nederlandsch opgericht werd?

Massagno (bij Lugano), Maart 1914.

A. C. HARTEVELT.

Collega HARTEVELT heeft volkomen gelijk, dat het geneeskundig ondict van het *Nederlandsch Tijdschrift voor Geneeskunde* niet overal en altijd aan den eisch, te stel-